

முதிரஸ்து

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஐயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

அ ஷ்ட ச் லோகீ

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிஷாதி பட்டங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய ஸாராத்த திருநெடியரையுடன் கூடியது.

முன்னுரவது பதிப்பு

ரத்தினம் (கிளை) அச்சகம்,

35, திருப்பள்ளித் தெரு, சென்னை-1

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸர்வஸ்வத்தின் அநுபந்தம்—1

விடைக்குறிப்பு :

கிரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-3

213, கோவிந்தப்ப நாயக்கன் தெரு, ஜி, டி.

1969

முநீ:

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்

அஷ்டச்லோகீ வியாக்யான அவதாரிகை

ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபடுகின்ற தாம் நல்விடு பெறுவதற்குப் பலபல விஷயங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவையுண்டு. அவற்றுள் மிகவும் முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவை ஐந்து அர்த்தங்கள். அவையே அர்த்தபஞ்சக மெனப்படும். அவையாவன:

1. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம்.
2. ஜீவாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம்.
3. தாம் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய உபாயத்தின் ஸ்வரூபம்.
4. தாம் பெறவேண்டிய புருஷார்த்தத்தின் ஸ்வரூபம்.
5. அதைப் பெறவொட்டாத விரோதியின் ஸ்வரூபம்.

ஆக இவ்வைந்து விஷயங்களை உள்ளபடி தெரிந்து கொள்வதே அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞான மெனப்படும். இந்த ஞானத்தை விரிவாக விளைவிப்பதற்காகவே உஜ்ஜீவந சாஸ்திரங்களான பலவும் தோன்றி யிருக்கின்றன. வேதங்களும் அவற்றுக்கு உபபர்மஹணங்களான இதிறாஸ புராணங்களும் தில்யப் பிரபந்தங்களாகிய ஸகல ப்ரமாணங்களும் மேற்சொன்ன அர்த்த பஞ்சகத்தை விசதீகரப்பதற்கென்றே அவதரித்தனவாம்.

அவை யெல்லாவற்றினுள்ளும் திருமத்திரம் தலயம் சரமச்சுலோகம் என்கிற ரஹஸ்யத்ரயமே தலை சிறந்து விளங்கும் பிரமாணங்களாதலால் அந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களின் வழியாக அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானம் பெறுவதே மிகச் சிறந்தது. இந்த ரஹஸ்யத்ரயமும் பேரருட் கடலான எம்பெருமானாலே இத்திலவுலகில் நிரவர்த்திக்கப்பட்டு. ஆகவே ஆசார்ய பரம்பரையில் முதல் ஸ்தானம் எம்பெருமானுடையதாக ஆயிற்று. ஆனது பற்றியே *லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்வந்தே குருபரம்பராம்* என்று ஆழ்வான் அநுஸந்தித்தருளினார்.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் சொல்வடிவில் சுருங்கி யிருந்தாலும் ஆழ்ந்த அரிய பெரிய பொருள்களை யுடையதாதலால் ஸகல சாஸ்த்ரக் கடல்களையும் கரைகண்ட வர்களான நம் பூருவாசாரியர்கள் இதன் ஆழ்பொருள்களை யறிந்து பரமகிருபையாலே தம்மடி பணிந்தார்க்கும் அருமருந்தாக உபதேசித்து வந்தார்கள். எம் பெருமானுக்கு முன்னேயிருந்த ஆசிரியர்கள் இந்த ரஹஸ்யத்ரயத்தின் சீரிய பொருள்களை மிகவும் சேமித்து வைத்துக்கொண்டிருந்து ஏகாந்தமாகவே உபதேசித்துப் போந்தார்கள். எம்பெருமானார் தாம் தம்முடைய விசாலமான திருவுள்ளத்தினால் ஸகல ஸம்ஸாரிகள் பக்கவிலும் கருணை கரைபுரண்டு வரம்பு கடந்து தாம் உபதேசித்தும் தம்முடைய சிஷ்யர்களைக் கொண்டு உபதேசிப்பித்தும் போந்தார். இவ்விஷயம் மணவாள மாமுனிகளால் உபதேச ரத்தினமாலையில்

* ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர், ஏராரெதிராசரின்னருளால் — பாகுல
கில், ஆசையுடையோர்க்கெல்லா மாரியர்காள் கூறுமென்று பேசி வரம்பறுத்தார்
பின்* என்கிற பாசரத்தினால் மூதலிக்கப்பட்டது.

அவ்வெம்பெருமானார் காலந்தொடங்கி ஸம்பந்தாயார்த்த விசேஷங்கள்
விரிவாகவே உபதேசிக்கப் பெற்றாலும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை
அக்காலத்தில் க்ரந்தரூபமாக்கிப் பின்புள்ளார்க்கும் உபயோகப் படுமாறு உபகரித்த
வர்கள் யாருமில்லையென்றே சொல்லலாம். ரஹஸ்யத்ரய விபாக்கியானமாகக்
கூரத்தாழ்வான் ஒரு க்ரந்தம் அருளிச் செய்திருந்தாரென்று ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்
தின் மூலமாக ஊழிக்க இடமுண்டு. ஆனால் அந்த க்ரந்தம் லுப்தமேயாயிற்று.

அவருடைய திருக்குமாரரான பட்டர் அருளிச் செய்த அஷ்டச்லோகி
யென்கிற க்ரந்தமே ரஹஸ்யத்ரய விவரணமான க்ரந்தங்களுள் முதன்மை
பெற்று விளங்குகின்றது.

எட்டுச் ஷலோகங்கள் கொண்டதனால் அஷ்டச்லோகி என்று இந்நூலுக்குத்
திருநாமமாயிற்று.

இதில், முதல் நான்குச் ஷலோகங்களினால் திருமந்தரத்தின் அர்த்தம் விவ
ரிக்கப்படுகிறது. மேலிரண்டுச் ஷலோகங்களினால் த்வயத்தின் அர்த்தம் அறிவிக்கப்
படுகின்றது. அதன் மேலிரண்டுச் ஷலோகங்களினால் சரமச் ஷலோகப் பொருள்
தெரிவிக்கப்படுகின்றது. ஆக எட்டுச் ஷலோகங்களாலும் ரஹஸ்யங்கள் மூன்றி
னுடையவும் ஆழ்ந்த அர்த்தங்கள் அழகாக நிரூபிக்கப்பட்டனவாயின.

“பெரிய கனகவரையைச் சிறிய கடுகினிலடைத்து வைப்பன்” [திருவரங்கக்
கலம்பகம்] என்றும்போல அரிய பெரிய அர்த்த விசேஷங்கள் எட்டுச் ஷலோகங்
களில் அடக்கப் பட்டிருப்பதால் அனைவர்க்கும் எளிதாகப் பொருள் விளங்குமாறு
ஓர் உரை அமையவேண்டுவது இன்றியமையாததால் பூருவர்கள் காட்டி
யருளின வழியிலே உரிய தெளிவுரை யொன்று எழுதப்படுகின்றது.

இத்த விபாக்கியானம் பஹுநான்யனா மாசி மாதத்தில் திருக்காட்டியூரில் நான்கு
நாள் வெரிக்க நேரித்தபோது அங்கு எழுதப் பெற்றது அடியேனுடைய மஹாபாக்யம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி. ப்ர. அண்ணங்கராசிய தாஸன்,

அவதாரிகை முற்றிற்று.

பட்டர் தனியன்

ஸ்ரீபராசர பட்டாரிய ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித:

ஸ்ரீவத்ஸாங்க ஸுத: ஸ்ரீமாந் ச்ரேயஸே [மேஸ்து பூயஸே,

ஸ்ரீ

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயச் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த

அ ஷ்ட ச் லோ கி

अकारार्थो विष्णुर्जगदुदयरक्षामलयकृत्

मकारार्थो जीवस्तदुपकरणं वैष्णवमिदम् ।

उकारोऽनन्याहं नियमयति संवन्धमनयोः

तृतीयोऽस्य आत्मा प्रणव इममर्थं समदिशत् ॥ १ ॥

அகாரார்த்தோ விஷ்ணுர் ஜகதுதயரக்ஷாப்ரளயக்குத்
மகாரார்த்தோ ஜீவன் ததுபகாணம் வைஷ்ணவமீதம்,
உகாரோநந்யாஹம் நியமயதி ஸம்பந்தமநயோ:
த்யாயிஸ்யாம் த்ரீயாத்மா ப்ரணவ இமமர்த்தம் ஸமதிசத்.

(1)

ஜகத் உதய	ஸகல லோகங்களுக்கும்	அநயோ:	{ இந்த ஜீவாத்ம பரமாத்மா
ரக்ஷாப்ரளய	ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்		{ கருக்குண்டான
கர்த	களைச் செய்தருள்பவனுள்	ஸம்பந்தம்	ஸம்பந்தத்தை
விஷ்ணு:	ஸர்வஸ்யபக ஸர்வேச்வரன்	அநந்யாஹம்	{ பதிபத்திபாவமாகிறஸம்பந்தம்
அகாரார்த்த:	{ (ப்ரணவத்திலுள்ள) அகா	நியமயதி	{ போலஐகாத்திகமாகக் கட
	{ ரத்தின் பொருள்;		{ ரப்படுத்துகின்றது.
ஜீவ:	{ (ஞானத்தை வடிவாகவு	இவம் அர்த்தம்	{ ஆக இவ்வனே விவரிக்கப்
	{ டைய ஜீவாத்மா		{ பட்ட பொருளை
மகாரார்த்த:	மகாரத்தின் பொருள்;	த்யாயிஸ்யாம்	{ மூன்று வேதங்களினுடைய
தத் இதம்	{ மேற்சொன்ன இந்தஜீவாத்ம		{ வும் ஸாரதூதமாயும்
	{ வஸ்துவானது	த்ரி ஆத்மா	{ மூன்று அக்ஷரமாயும் மூன்று
வைஷ்ணவம்	{ எம்பெருமானுக்கே உரித்தான		{ பதமாயு மிராதின்ற
உபகரணம்	{ சேஷவஸ்து (என்பது லுப்த	ப்ரணவ:	ஒங்காரமானது
	{ சதுர்த்தியின் பொருள்)	ஸமதிசத்	தெரிவித்தது.
உகார:	{ (ப்ரணவத்தின் இடையி		
	{ லுள்ள) உகாரமானது		

* * * இந்த ச்லோகத்தினால் ப்ரணவத்தின் பொருள் விவரிக்கப் படுகிறது. திருமந்திரமானது எட்டு அக்ஷரமாயும் மூன்று பதமாயுமுள்ளது. அவற்றுள் ப்ரணவம் [ஓங்காரம்] முதற் பதமாக வுள்ளது. அகாரமும் உகாரமும் சேர்ந்து குணஸத்தி பெற்று 'ஓ' என்று ஆகி, அதற்கு அடுத்த படியாக மகாரம் இருக்கிற படியால் இந்த ப்ரணவமானது அகார - உகார - மகாரங்க ளென்கிற மூன்று திருவெழுத்துக்களாக வுள்ளது.

கருதியில் 'ஓயித் ஏகாஷ்ரம்' என்று ப்ரணவத்தை ஓர் அக்ஷரமாகவே சொல்லியிருக்க, மூன்று அக்ஷரமாகக் கூறுவது தகுதியோவென்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும். கேண்மின். இதில் ஸம்ஹிதாக்காரம் அஸம்ஹிதாக்காரம் என்று இரண்டு

படியுண்டு. ஸந்திபெற்ற ஆகாரத்தை ஸம்ஹிதா காரமென்றும், ஸந்திபெருத ஆகாரத்தை அஸம்ஹிதா காரமென்றும் சொல்லுவது. அஸம்ஹிதா காரத்தை யிட்டுப்பார்க்கும்போது ப்ரணவமானது மூன்று அக்ஷரமாகவும், ஒவ்வொரு அக்ஷரமும் ஒவ்வொரு பதமாகையாலே மூன்று பதமாகவு மிருக்கும். ஸம்ஹிதா காரத்தை யிட்டுப் பார்க்கும்போது ஒரே யெழுத்தாய் ஒரே பதமாயிருக்கும். ஆகவே "ஒமித்யேகா காரம்" என்று ச்ருதி சொன்னதானது ஸம்ஹிதா காரத்திலே நோக்காகச் சொன்னதென்று கொள்ளக்கூடவது ஆக இவ்வளவும் நியாயம் என்பதை விவரித்தது.

இனி தாயீஸ்வர: என்பது விவரிக்கப்படுகிறது. இந்த ப்ரணவத்தின் அக்ஷரங் களான அகார உகார மகாரங்களானவை ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் என்கிற மூன்று வேதங்களில் நின்றும் தோன்றினவையா யிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில், அந்த மூன்று வேதங்களில் நின்றும் பூ, புவ, ஸுவ: என்கிற ஸ்வாஸ்ருதிக ளெனப்படுகிற மூன்றையும் ஸர்வேச்வரன் தோன்றுவித்து அவற் றைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓட வைத்து அவற்றில் நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற மூன்று அக்ஷரங்களையும் அடைவே தோன்றும்படி பண்ணி இப்படி ஸமுத்தரித்தபடியினாலே மூன்றெழுத்தும் மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாயிருக்கும்.

ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரணவமானது அக்ஷரத்ரயத்தாலும் சொல்லுகிற பொருளை இந்தச் ஸ்லோகத்தின் மூன்று பாதங்கள் விவரிக்கின்றன. முதல் பாதம் அகாரார்த்த விவரணம். ஸகல ஜகத்துக்கும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நிர்வஹிக்குமவனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது அகாரம். ப்ரக்ருதிசக்தி யென்றும் தாதுசக்தி யென்றும் இரண்டு சக்திகள் கொள்ளப் படுகின்றன. ப்ரக்ருதி யாவது ஸ்வபாவம். அகாரத்தின் ஸ்வபாவம் எப்படிப்பட்ட தென்றால் * அகர முதலவெழுத்தெல்லாம் * என்கிறபடியே ஸகல சப்தங்களுக்கும் தான் காரண மாயிருக்கை அகாரத்தின் ஸ்வபாவமாகும். இந்த ஸ்வபாவத்துக்குச் சேர்ந்ததான ஸ்வபாவம் எம்பெருமான் பக்கலிலே யிராநின்றது. அதாவது எல்லா ஜகத்துக்கும் தான் காரணமாயிருக்கை. ஆக இந்த ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தையிட்டு ஸகல ஜகத்காரண பூதனான ஸர்வேச்வரன் அகாரார்த்தமாவன். இனி தாதுசக்தியி னாலே ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் என்கிற அர்த்தம் தேறும். எப்படி யென்னில், * அவ-ரக்ஷணை * என்கிறபடி ரக்ஷணத்தைப் பொருளாக வுடைத்தான 'அவ' என்னும் தாதுவடியாக அகாரம் நிஷ்பத்தியடைந்தபடியாலே. ஆக இவ்விரண்டு முறைகளையும் திருவுள்ளம்பற்றி "ஜகதுதயரக்ஷாக்ருத் விஷ்ணு: அகாரார்த்த:" எனப்பட்டது. ஜகதுதய ரக்ஷைகளோடு கூட ப்ரளயத்தையும் சேர்த்துப் பேசியிருப்பதானது—ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளுக்குக் கர்த்தா என்ற போதே ஸம்ஹாரத்திற்கும் அவனே கர்த்தாவாக அர்த்தாக வித்திக்குமானையாலும் *யதோ வா இமாநி பூதானி* இத்யாதி ச்ருதியிலே ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்க ளாகிற மூன்றையும் பரப்ரஹ்ம லக்ஷணமாகச் சொல்லி யிருக்கையாலும்.

இனி மகாரார்த்தம் சொல்லுகிறது [மகாரார்த்தோ ஜீவ:] என்று. 'மகாரம் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய் ஜ்ஞான வாசியுமா யிருக்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.' என்று முமுக்ஷுப்படியில் பிள்ளை யுலகாசிரியரும். அக்ஷர ராசியில் (ஹல்லெழுத்துக்களில்) ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தினாலும் ஒவ்வொரு தத்துவம் கூறப்படுகிறதாகச் சொல்லிவரு மடைவில் * காரம் முதல் மகாரம் வரையிலு முள்ள இருபத்து நான்கு அக்ஷரங்களாலும் * பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் ப்ரக்ருதி மாணங்காரமனங்களே * என்னப்பட்ட இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள் கூறப்பட்டன வாகவும், இருபத் தைந்தாவது அக்ஷரமான மகாரமானது இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான ஜீவாத்

மாவைச் சொல்லுகிறதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் மகாரமானது "மத - ஜ்ஞாதே" (அல்லது) "மறு - அவபோததே" என்கிற தாது வடியாகத் தேறினதாகையாலும் ஜ்ஞாதஸ்வரூபனுமாய் ஞானத்தையே குணமாகவுடையனுமான ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றுகிறது. ஆக அகாரமகாரங்களின் அர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இனி, "ததுபகரணம் வைஷ்ணவமீதம்" என்று ஒப்த சதுர்த்தியின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. ஒப்த சதுர்த்தியாவது என்னென்னில்; இந்த ப்ரணவத்தில் முதலக்ஷரமான அகாரத்தின்மேல் சதுர்த்தி விபக்தி ஏறியிருந்து அது [வைதிகப்ரக்ரியைக்குரிய] ஒரு ஸூத்ரத்தினால் லோபமடைந்திருப்பதாகக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமுள்ளது. ஒரு விபக்தியில்லை யென்றால் முன்னும் பின்னும் முள்ள பதங்கள் அந்வயிக்கமாட்டா ஆதலால் ஒரு விபக்தி ஏறியிருந்ததாகவும் அது சாஸ்திரப்படி லோபமடைந்திருப்பதாகவும் கொள்ளவேண்டும். விபக்திகள் பல இருக்க, சதுர்த்திவிபக்திதான் ஏறிக் கழிந்ததென்று கொள்ளவேண்டிய நியாமகம் ஏதென்னில், இத்திருமந்த்ரத்தில் மேலே யுள்ள நாராயண பதத்திற்கு இந்த அகாரம் ஸங்க்ரஹமென்றும், இந்த அகாரத்திற்கு நாராயண பதம் விவரணமென்றும் ஏற்பட்டிருக்கையாலே, விவரணமான அதில் சதுர்த்திவிபக்தி வ்யக்தமாக இருக்கக் காரணமாகையாலே அதன் ஸங்க்ரஹமான அகாரத்திலும் அந்த சதுர்த்தி விபக்தியே தான் இருக்கத்தாம். அதற்கு, சேஷத்வம் அர்த்தம் அகார வாத்யனா ஈச்வரனுக்கு மகாரவாத்யமான வஸ்து சேஷபூதம் என்றதாயிற்று.

"ததுபகரணம் வைஷ்ணவமீதம்" என்கிற விதற்குப் பலபடியாக நிர்வஹப்படுகள். "தத் இதம் வைஷ்ணவமூபகரணம்" என்று அந்வயிப்பது எளிது. கீழே (ஜீவ:) என்று பும்ஸிங்கத்தாலே சொல்லிவைத்து உடனே இங்கு (தத்இதம்) என்று நபும்ஸஸிங்கத்தாலே நிர்ந்தேசிப்பதேன்? என்னில், இவ்வாத்மவஸ்து அசேதந நிர்விசேஷமாக இருந்து சேஷப்படக் கூடியது என்று காட்டுவதற்காக.

இனி மூன்றாவது பாதம் உகாரத்தை விவரிக்கிறது. உகாரத்திற்கு அவதாரணம் அர்த்தம். உவ என்றிருந்தால் என்ன அர்த்தம் கொள்ளக்கூடுமோ அந்த அர்த்தமே உகாரத்திற்குக் கொள்ளவேண்டும். இங்கு "மகாரந்த: ஜீவ ஆயைவ" என்றதாகி, சேதநன் எம்பெருமா னொருவனுக்கே சேஷப்பட்டவன், பிறர்க்கு உரியவனல்லன் என்றதாகத் தேறிநிற்கும். ஆக இந்த உலோகத்தினால் ப்ரணவார்த்தம் விவரித்ததாயிற்று. (1)

मन्त्रब्रह्मणि मध्यमेन नमसा ध्रुवः स्वल्पं गतिः

गम्यं शिक्षितमीक्षितेन पुरतः पश्चादपि स्थानतः ।

स्वातन्त्र्यं निजरक्षणं समुचिता वृत्तिश्च नान्योचिता

तस्यैवेति हरेर्विविच्य कथितं स्वस्यापि नाहं ततः ॥२॥

மந்த்ரப்ரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா ஧்ருவ: ச்வல்பம் கதி:

கம்யம் கிஷிதமீக்ஷிதேந புரத: பசுசாதபி ஸ்தானதா.

ஸ்வாதந்த்ர்யம் நிஜரக்ஷணம் சமுகிதா வ்ருத்திச: நாத்யோசிதா

தஸ்யைவேதி ஹரேர் விவிச்ய கதிதம் ஸ்வஸ்யாபி நான்ஸம் தத:

(2)

மந்தரப்ரஹ்மணி	{ மிகச் சிறந்த மந்தரமாகிய திருவஷ்டா சூரத்தில்	ஸ்வாதத்தாயம்	{ ஸ்வாதத்தரமாயிருக்குத் தன்மை யென்ன
மத்யமேத	இடையிலுள்ளதாகப்	நிரூபணம்	ஸ்வரூபணமென்ன
புரதஃ சகிதேத நமஸா	{ முன்னேயுள்ள பிரணவத்தை நோக்கி அத்தோடு சேர்ந்த தான நமஸஸினால்	ஸமுசிதா விருத்திஃ	{ சேஷத்துக்கு இணங்கின கைங்கர்யவருத்தி யென்ன ஆகிய இவை
பும்ஸு	ஸ்வாதத்தரமாயினுடைய	தஸ்ய ஹரே	{ அந்த எம்பெருமானுக்கே ஏவ உரியவை;
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபமானது	அந்யோசிதா த—	{ மற்றையோர்க்கு உரியவை
சிஷிதம்	சிறிக்கப்பட்டது	இதி	என்று இவ்வண்ணமாக
ஸ்தாததஃ சகிதேத நமஸா	{ ஸ்வஸ்தானத்திலேயே ஆவ் ருத்திபெற்ற நமஸஸினால்	விவிச்ய கதிதம் ததஃ	{ வகுத்துக்கூறப்பட்டதாயிற்று; ஆதலால்
கதி சிஷிதா உபாயம்	உபாயம் சிறிக்கப்பட்டது	ஸ்வஸ்ய அபி அர்ஜம் ந	{ கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் அந் யருள் அந்யதமனான தனக் கும் சேர்த்தவைபலவ என்பது தேறிற்று.)
பச்சாத அபி சகிதேத நமஸா	{ பின்னேயுள்ள நாராயணய பதத்தோடு சேர்ந்த நமஸ ஸினால்		
உபாயம்	{ உபேயம் (பலன்) சிறிக்கப் பட்டது.		
	(இப்படி சிறிக்கப்பட்டதனால் தேறின பொருள்கள் எனவெண்ணில்,)		

* * * இந்தச் ஸ்லோகம் நமச்சப்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறது. திருமந்தரத்தில் இடையிலுள்ள நமஸ்ஸானது ஸகண்ட நமஸ்ஸென்றும் அகண்ட நமஸ் என்றும் இருவகையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. (ந) என்றும் (ம) என்றும் பிரித்தால் அப்போது ஸகண்ட நமஸ்ஸென்கிறது; பிரிக்காமல் முழுச் சொல்லாகக் கொண் டால் அகண்ட நமஸ்ஸென்கிறது. பிரித்துக் கொள்ளும்போது (ம:) என்பது ஷஷ்டி விபக்தியை முடிவாக வுடைத்தான மகார மாதலால் 'தனக்கு' என்று பொருள்பட்டு நிற்கிறது. எனவே ஸ்வார்த்தத்வம் தோற்றிவிடுகிறது. எனக்கு நான் உரியேன் என்று சொன்னதாக ஆயிற்று. (ந) என்று அது கழிக்கப்பட்டு எனக்கு நான் உரியேனல்லேன் என்றதாயிற்று. இந்த நமஸ்ஸானது விரோதி யைக் கழிப்பதாகும். ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் என்ற மூன்றும் சேதந் தனக்கு மிகவும் சுத்தமாக இருக்க வேண்டியவை. இம் மூன்றுக்கும் விரோதிகள் ஏற்படுவதுண்டு. அந்த விரோதிகளைக் கழிப்பது நமஸ்ஸின் காரியமாகும். எனவே ஸ்வரூப விரோதியையும் உபாய விரோதியையும் உபேய விரோதியையும் கழித்து அந்த ஸ்வரூப - உபாய - புருஷார்த்தங்கள் மூன்றையும் சேர்த்துக் கொடுப்பது நமஸ்ஸு என்றதாயிற்று. கீழே ப்ரணவத்தினால் தேறின ஸ்வரூபத்திற்கு எது விரோதியோ அது ஸ்வரூப விரோதி யெனப்படும். சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத் திற்கு அஹங்கார மமகாரங்கள் விரோதி. எம்பெருமான் கையையே பார்த்திருக் கையாகிற உபாயத்திற்கு ஸ்வரூபணத்தில் தான் அந்வயிப்பது விரோதி. பகவத் கைங்கர்யமாகிற உபேயத்திற்கு—அதில் ஸ்வபோக்தருத்வ புத்தி செல்லுவது விரோதி. ஆக இம்மூன்று விரோதிகளையும் இந்த நமஸ்ஸு எவ்வகை கழிக் கின்றதென்றால் அதை இந்தச் ஸ்லோகம் நன்கு நிரூபிக்கின்றது.

இந்த நமஸ்ஸானது நடுவிரூப்பதால் கீழோடே அந்வயித்தும் மேலோடே அந்வயித்தும் ஸ்வஸ்தானத்திலேயே ஆவ்ருத்தி பெற்றும் மூன்று விரோதிகளையும் கழிக்கிறதாயிற்று. கீழோடே அந்வயித்து (ஓம் நம:) என்றும், மேலோடே அந் வயித்து (நாராயணய நம:) என்றும், ஸ்வஸ்தானத்திலேயே ஆவ்ருத்தி பெற்று

(நமோ நம:) என்றும், ஸகண்ட நமஸ்ஸானது ப்ரணவத்தோடே அந்வயித்து (ஓம் நம:) என்றாகி, "ம், ஆபாயவ, ம: ந" என்ற படியாம். சேதநன் எம்பெருமானுக்கே சேஷபூதன், தனக்கு உரியனல்லன் என்றதாகும். ஆக ஸ்வசேஷத்வ நிவ்ருத்தி யானபடியாலே ஸ்வரூபம் சோதிக்கப்பட்டதாயிற்று.

[வந்தாத:] ஸ்வஸ்தானத்திலேயே ஆவ்ருத்தி பெற்ற நமஸ்ஸாலே உபாயம் சோதிக்கப்படுகிறது. [நமோ நம:] என்கிறவிதில் முந்தினது அகண்ட நமஸ்ஸு; பிந்தினது ஸகண்ட நமஸ்ஸு, அகண்ட நமஸ்ஸானது உபாயத்தைச் சொல்லும். உபாயத்தில் எனக்கு அந்வயம்இல்லைஎன்றதாகி உபாயம்சோதிக்கப்பட்டதாயிற்று.

[பஞ்சதபீ] மேலுள்ள 'நாராயணய' என்பதோடு அந்வயம் பெற்ற (ஸகண்ட) நமஸ்ஸானது உபேயத்தை [அதாவது, பலனை] சோதிக்கின்றது. எப்படியென்னில், ஸர்வசேஷியான நாராயணனுடைய உகப்புக்காகவே கைங்கரியம் செய்யா நின்றேன்; என்னுகப்புக்காக வன்று என்றதாகி, கைங்கரியத்தில் ஸ்வார்த்தநிவ்ருத்தியைத் தவிர்த்ததாயிற்று. ஆகஸிப்படி சினைத்ததனால் தேறின பலன்களை உத்தரார்த்தத்தாலே அருளிச் செய்கிருச்.

[ஸ்வாதந்தீயம் தஸ்யைவ ஹ:] இது 'ஓம் நம:' என்ற அந்வயத்தினால் தேறின பலன், பாரதந்தீரியம் தேறிற்று என்றபடி. [நிஜாஷணம் தஸ்யைவ] என்னுடையதான ரக்ஷணமும் அப்பெருமானுடையதே, எனக்கில்லை. இது 'நமோநம:' என்ற அந்வயத்தினால் தேறிற்றென்க. [ஸமுநா வ்ருத்தீச்ச தஸ்யைவ] ஸ்வரூப ப்ராப்தமான கைங்கர்ய வ்ருத்தியும், அப்பெருமானுடைய உகப்புக்கே, என்னுகப்புக்கன்று. இது நாராயணய நம: என்ற அந்வயத்தினால் தேறியதென்க. [தத: ஸ்வஸ்யாபி நாரஹம்] கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வாதந்தீரியம் முகலிய மூன்றும் எம்பெருமானுக்கும் தமக்குமாக உபாயஸாதாரணமு மன்று என்றபடி. [இதி விவீர்ய கதீதம்] என்று முடிப்பது. ... (2)

अकारार्थैव स्वमहमथ मष्टं न निवहा:

नराणां नित्यानामयनमिति नारायणपदम् ।

यमाहासमै काले सकलमपि सर्वत्र सकलासु

अवस्थास्वाविःस्युः मम सहजैकैर्यविधयः ॥ ३ ॥

அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத மஸ்தம் ந நிவஹா:
நரானாம் நித்யாநாமயநமிதி நாராயணபதம்,
யமாஹாஸமே காலம் சகலமபி ஸர்வத்ர ஸகலாஸு
அவஸ்தாஸ்வாவிஸ்யு: மம் ஸஹஜைகையிவிதய:

(3)

அஹம்	அக	{ மஹாவாக்யான தான் அகா	நாராயணபதம்	நாராயணபதமானது
ரார்த்தாய	{	ரவாசியான நாராயண	நாரணம் - நித்	நித்ய வஸ்துக்களினுடைய
ஏவ ஸ்வம்		னுக்கே சேஷபூதன் (என்று	யாதாம் நிவ	திரள்களுக்கு ஆதார பூதன்
		ப்ரணவார்த்தத்தை அறு	நா: (தேஷாம்)	நாராயணன் (என்று தத்
		வதித்தபடி)	அப நம் இதி	புருஷ மொஸத்தாலும்)
அக		அதற்குமேல்,	நாரணம் நித்	நித்ய வஸ்துக்களினுடைய
அஹம்	{	நான் எனக்கு உரியேனில்	யாதாம் நிவ	திரள்களை ஆதாரமாக வுடை
மஸ்தம் ந		லேன் (என்று நா: பதார்த்த	நா: யஸ்ய)	யவன் நாராயணன் (என்று
		தத்தை அறுவதித்தபடி)	அபநம்	பறா"வீ"விஸமொஸத்தாலும்)

பம் ஆகை	யாவதென எம்பெருமானைச்	மம	என்னுடைய
அஸ்மை	சொல்லுகிறதோ	ஸஹஜைகர்	இவற்றையான
காவம் ஸகஸம்	இந்த எம்பெருமானுக்கு	கரிய விதம்	தொழில்கள்
அபி	எல்லாக் காலங்களிலும்	ஆவிஸ்ஸயு	விளையக்கூடவன.
ஸர்வதீர	எல்லா விடங்களிலும்	(என்று சரமபதத்தின் அர்த்தத்தை அநுவதித்தபடி.)	
ஸகலாஸம்	எல்லா அவஸ்தைகளிலும்		
அவஸ்தாஸம்			

* * * இந்தச் ச்லோகத்தினால் திருமந்திரத்திலுள்ள மூன்று பதங்களினுடையவும் அர்த்தத்தைச் சேரப்பிடித்து அநுஸந்தித்து ஸ்வாநுபவமுத்தாலே வெளியிடுகிறார். [அகரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹம்] இது ப்ரணவத்தின் பொருளைத் திரட்டிச் சொன்னபடி. அகாரம், லுப்தசதுர்த்தி, உகாரம், மகாரம் ஆகிய நான்கினுடையவும் அர்த்தம் அடைவே பொதிந்திருக்கிறபடி பாரீர். [மஹ்யம்] இது நமஸபதத்தின் பொருளைச் சொன்னபடி. இனி, “நிவஹா:” என்று தொடங்கி “யமாஹ” என்னுமளவும் நாராயண சப்தார்த்தம் சொன்னபடி. நாராயண பதத்திற்கு தத்ப்ருஷ ஸமாஸமும் பஹுவீஹி ஸமாஸமுமாக இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்திகளுண்டு. முமுக்ஷுப் படியில் “நாராயணனென்றது - நாரங்களுக்கு அபநமென்றபடி.” என்கிற சூர்ணையால் தத்ப்ருஷ ஸமாஸத்தைக் காட்டி, மேலே “அங்ஙனன்றிக்கே இவை தன்னை ஆச்ரயமாகவுடைய நென்னவுமாம்” என்கிற சூர்ணையால் பஹுவீஹி ஸமாஸத்தையும் காட்டியிருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம். அவ்விதம் இரண்டு ஸமாஸத்தையும் இங்கே ஸம்க்ஷேபேண காட்டுகிறார். தத்ப்ருஷ ஸமாஸவிவகையில் மூலத்தில் தேஷாம் என்கிற பதத்தைக் கூட்டிக்கொள்வது. பஹுவீஹி ஸமாஸவிவகையில் மஹ்யம் என்கிற பதத்தைக் கூட்டிக் கொள்வது. (ர) என்கிற சொல் அழியக்கூடியதென்கிற பொருளைத் தரும். (நர) என்கிற சொல் அழியாததென்கிற பொருளைத் தரும். (நா) என்று, நித்யவஸ்துக்களின் ஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸமூஹார்த்தத்தில் அண்ப்ரத்யயமும் ஆதிவ்ருத்தியும் வந்திருப்பதாகக் கொள்க.) அதன்மேல் பஹுவசனமும் ஏறி நித்யவஸ்துக்களின் ஸமூஹமும் பலவென்கிறது. இவற்றுக்கு ஆச்ரயபூதன் நாராயண னென்றதாகும். உபய விபூதியிலுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் ஆதார பூதனென்றதாயிற்று.

உபய விபூதியிலுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் அழியாத வஸ்துக்களோ? அநித்ய வஸ்துக்களுமில்லையோ வென்னில்: அநித்ய வஸ்துக்கள் எதுவுமில்லை, எல்லாம் நித்யவஸ்துக்களேயாம். ஸ்வரூபதோநித்யங்களென்றும் ப்ரவாஹதோநித்யங்களென்றும் நித்யவஸ்துக்கள் இரு வகைப்படும். ஒருநாளும் உத்பத்தி விநாசமேயில்லாத வஸ்துக்கள் ஸ்வரூபதோநித்யங்களாம். உத்பத்தி விநாசங்கள் இருக்கச் செய்தேயும் முன்புண்டான நாமரூப விகாதிக்கள் மாருமலிருக்கப்பெற்ற வஸ்துக்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களெனப்படும். ஆக இப்படிப்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் இருப்பிடமானவன் நாராயணனென்று தத்ப்ருஷஸமாஸத்தால் தேறின பொருள். நாரங்களை ஆச்ரயமாக வுடையவன் என்கிற பொருள் பஹுவீஹி ஸமாஸத்தால் தேறும். ஸகல வஸ்துக்களும் எம்பெருமானிடத்திலே

யிருக்கின்றன வென்றும், ஸகல வஸ்துக்களிலும் எம்பெருமான் இருக்கிறுனென்றும் உபய ஸமாஸத்தாலும் தேறிநின்றது. ஆக நாராயண பதார்த்தத்தைச் சொல்லி நின்று, [அன்மை காலம் ஸகலமபி] என்று தொடங்கிச் ச்லோக சேஷத்தினால் நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்திவிபக்தியின் பொருளை நிரூபித்தருளுகிறார். * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவினா வடிமை செய்ய வேண்டு நாம் * என்கிறபடியே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் கைங்கர்ய மதுவர்த்திக் கவேனுமென்கிறப்பரார்த்தனையே சதுர்த்தியின்பொருள் என்றதாயிற்று.

"காலம் ஸகலமபி" என்ற விடத்தில் தனிதையை * காலாத்வதேநாரத்யந்த ஸம்யோகே த்விதியா * என்கிற பாணிதிஸூத்ரத்தின்படி பொருந்தும். (3)

देहासत्तात्मबुद्धिर्यदि भवति पदं साधु विद्यात्तृतीयं
स्वातन्त्र्यान्यो यदि स्यात् प्रथममितरशेषत्वधीश्चेद्वितीयम् ।
आत्मावर्णोन्मुखश्चेन्नम इति च पदं बन्धवाभासलोका
शब्दं नारायणारूपं विषयचपलधीश्चेच्चतुर्थी प्रपन्नः ॥ ४ ॥

தேஹசத்தாத்தமபுத்திர் யதி பவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம்
ஸ்வாதந்தீர்யாத்நோ யதி ஸ்யாத் ப்ரதமம் இதரசேஷத்வதீச்சேத் த்விதீயம்,
ஆத்மதாரணோந்முகச் சேத் நம இதீ ச பதம் பாந்தவா பாஸனோஸை
சப்தம் நாராயணாக்கயம் விஷயசபலதீச் சேத் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்தஃ (4)

தேஹ ஆஸக்த ஆத்மபுத்தி: பவதி யதி	{ தேஹத்திலே பூன்றின ஆத்ம புத்தியை யுடையவனாகில் [தேஹாத்ம ப்ரமமுடையவ னாகில்]	ஆத்மதாரண உந்முக: சேத்	{ ஸ்வரஸாடினத்தில் னக்க முடையவனாகில்
த்ருதீயம் பதம் ஸாது வித் யாத்	{ ப்ரணவத்தில் மூன்றாவது பதமான மகாரத்தை நன்கு நோக்கக் கடவன்;	நம: இதி பதம் வித்யாத்	{ நம: என்கிற நடுப்பதத்தை நோக்கக் கடவன்;
ஸ்வாதந்தீர்ய அந்த: ஸ்யாத் யதி	{ ஸ்வாதந்தீர்யம் ப்ரமமுடைய வனாகில்	பாந்தவாபாஸ லோஸ	{ ஆபாஸ பத்துக்களிடத்தில் ஆஸக்தியுடையவன்
ப்ரதமம் பதம் வித்யாத்	{ முதல் பதமான (மூப்த சதுர்த்தியோடு கூடின) அகாரத்தை நோக்கக் கடவன்;	நாராயணாக் கயம் சப்தம் வித்யாத்	{ நாராயண பதத்தை நோக்கக் கடவன்;
இதர சேஷத் வதீ: சேத்	{ அந்ந் சேஷத்வ ஜ்ஞான முடையவனாகில்	விஷய சபலதீ: சேத்	{ சப்தாதி விஷயங்களில் ஊன் நினைபுத்தியையுடையவனாகில்
த்விதீயம் பதம் வித்யாத்	{ இரண்டாவது பதமான உகா ரத்தை நோக்கக் கடவன்;	சதுர்த்தீம் வித் யாத்	{ நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள வங்கதசதுர்த்தியை நோக் கக்கடவன்.
		(இப்படியெல்லாம் நோக்கவேண்டிய அதிகாரி யாவனென்னில்)	
		ப்ரபந்த:	ப்ரபந்தாதிகாரி.

* * * திருமந்திரம் சப்தசக்தியாலும் அர்த்தசக்தியாலுமாக இரண்டு வகை யாலும் ரஸாணாம் செய்யக்கூடியது. திருமந்திரத்தைக் கொண்டு ஜபம் பண்ணியும் தேஹமம் பண்ணியும் காரியங் கொள்ளப் பார்க்கிற உபாஸகர்கள் பெறும் ரஸாணம்

சப்தசக்திபாலே விநாயகம் ரக்ஷணமாம். எம்பெருமானே உபாபோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்தர்கள் டெறும் ரக்ஷணம் அர்த்த போதனத்தாலே விநாயகம் ரக்ஷணமாம். இரண்டாவதான இந்த ரக்ஷணக்ரமத்தை இந்தச் சலோகத்தினால் அருளிச்செய்க்குர்.

இதன் கருத்தாவது—தேஹமே ஆத்மாவென்று ஓருவன் ப்ரமிகதால் அவன் ப்ரணவத்தில மூன்றுவது பதமாகிய உகாரத்தை நோக்கவேண்டும். உகாரமானது அந்வுள்ளவனுள் ஆத்மாவைச் சொல்லுவதாதலால், அறிவில்லாத தேஹம் ஆத்மாவாக இருக்கமுடியாதென்று இதனால் உணரலாகும்.

இனி, தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டவன் ஆத்மா என்று அறிவாற் றதும், அந்த ஆத்மா ஸ்வாதந்த்ரனே யொழியப் பரதந்த்ரனல்லன்' என்று ப்ரமிக்கவுங் கூடுமாகையாலே அத்தகைய ப்ரமம் உண்டானால் அப்போது முதற்பதமாகிய உகாரத்தை நோக்கவேண்டும். சதுர்த்திவிபக்தி ஏற்க்கழிந்திருக்கப்பற்ற அந்த அகாரமானது ஜீவாத்மா ப்ரமாத்மாவுக்கு சேஷப்பட்டவன்' என்கிற பொருளை புணர்த்துதலால் ஜீவாத்மா பரதந்த்ரனையொழிய ஸ்வாதந்த்ரனல்லன் என்று அதனால் உணரலாகும்.

இனி, எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தாலும் அவனுக்குப் போலவே பிறர்க்கும் அடிமைப் பட்டிருக்கலா மாதலாலும், உலகத்தில் ஒருவன் ஒருவனுக்கே அடிமைப் பட்டிருப்பதான நியமம் காணாமையாலும், எம்பெருமானுக்கு அடிமைப் பட்டிருப்பதோடு கூடவே பிறர்க்கும் அடிமைப் பட்டிருக்கலா மென்கிற ப்ரமம் உண்டானால் அப்போது இரண்டாவது பதமாகிய உகாரத்தை நோக்கவேண்டும். உகாரமானது சிர்நிலை பொருளாதாய் [அதாவது, அவதாரணர்த்தத்தை யுடைத்தாய்] 'எம்பெருமானுக்கே உரியவன்' என்னும் பொருளைக் காட்டுதலால் ஆன்ய சேஷத்வப்ரமம் அதனால் தொலைந்ததாகும்.

இனி, பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையின்றிக்கே எம்பெருமானுருவனுக்கே அடிமைப் பட்டிருந்தாலும் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளும் வ்ஷயத்தில் தானே முயற்சி செய்து கொள்ளலாமன்றோ என்று நினைக்குமளவில் நம: என்கிற பதத்தை நோக்கவேண்டும். தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்வதில் தனக்கு உரிமையில்கூடாமைபை அந்த நம: பதம் காட்டுகையாலே நம்மை ரக்ஷிக்கும் கடமையும் எம்பெருமானோபே சேர்ந்த தென்கிற உறுதி அதனுலுண்டாகும்.

இனி, உகாரணப் பெண்டிர் மக்களுற்றுர் சுற்றத்தவர் பிறருமான ஆதாரப் பந்துக்களிடத்தே பற்று உண்டாகுமளவில் நாராயண பதத்தை நோக்கவேண்டும். முழுகூப்படியில் "எம்பிரானெந்தை பென்னையாலே ஈசுவரனே எல்ல வறவு முறையுமென்று சொல்லும். நாம் பிறர்க்கானவனாலும் அவன் நமக்காயிருக்கத் திராமட மூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடத்து ஸத்திமையுடிக்து கோதிக் கொண்டு போகும்' என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கே அந்மதந்தை நாராயண பதத்திற்கு உள்ளிடான அபநபதத்திற்கு உரண வ்யுதபதத்திற்கு மண வ்யுதபதத்திற்கு இரண்டு வ்யுதபதத்திகள் தாஸ்தரணத்தல். "சயத்ர அன்ன இதி ஷயநம்" என்கிறதே கர்மணி வ்யுத் ததி இதனால் எம்பெருமானுடைப உகே.

மத்வம் பதேதததாநாம். அந்த உபேயத்வத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே அது
* தாயாயத் தநாநிதயாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய் என்னுமடிக் மாத்ருத்வம்
முதலான ஸர்வபரகார விசிஷ்டமாயிருக்கையாலும் பந்து ஸரபமும் ப்ராப்யமாகை
யாலும் ஸர்வரன் ஸர்வவித பந்துவென்பது நாராயண பதத்திலே ஸத்தம். ஆனது
பறந்வே இந்த நாராயண நாமத்தின் அர்த்தத்தை பநுஸந்திக்கிற திருமங்கை
யாழ்வார் * எவ்விதமானதை மென்னுடைச் சுற்றமெனக்கர சென்னுடை
வானுள் * எவ்வு ஸகலவித பந்துத்வத்தையு மருளிச் செய்தார். ஆகவேஆபாஸ
பந்துக்களி. த்கில பற்று உண்டாகுமளவில் நாராயணபதத்தை நோக்கவேணு
மென்றது பொருந்தும்.

இனி, ஸுத்தர வ்யஷயங்களிலே ஊற்றமுண்டாகுமளவில் நாராயணபதத்தின்
சேஷுள்ள சூத்ரத்திவிபத்தியை நோக்கவேணும். அதனால் நாராயணனுக்கே
616 ஸர்வவித பதம் செய்யப் பெறுவேனாக வேண்டுமென்று அபேஷிக்கிறதானாக
யாலே வ்யஷ்டபரஸ்யஸ்யத்துக்கு அவகாசம் அறும். ... (4)

नेवृत्त्य भित्तयोर्गं ममुक्षितगुणजातं तनुस्यापनं च
उपाय कर्तव्यभाग स्वय मिथुनपर प्राप्यमेवं प्रसिद्धम् ।
स्वामित्वं प्राथना च अवलतरविरोहिप्रहाणं दयैतान्
मन्तारं त्रायते येत्यविगतनिगमपद्वदोऽयं द्विषण्डः ॥ ५ ॥

நேதருத்வம் நித்ய யோகம் ஸமுசித்தகுணஜாதம் தனுக்க்யாபநம் ச
உபாயம் கர்தவ்யபாகம் த்வய மிதுநபர ப்ராப்யமேவம் ப்ரஸித்தம்,
ஸ்வமித்தவம் ப்ரா த்நாநித ப்ரபகாவிநோதிப்ராணாநி தசைநாந்
மந்தாரம் த்ராயதே இதி எவம் ப்ராஸித்தம் : (5)

நேதருத்வம்	புருஷகாரத்வத்தையு	ப்ராஸித்ததரம்	தைக்கிய ப்ராஸித்ததை
நித்ய யோகம்	{ ஓரு விராடிப்பொழுதும் எட்டு பிரகார தத்ய ஸர்வவேஷத்தையும	{ ப்ரபல தர விநோதி ப்ர தூசணம்	{ தைக்கிய ப்ராஸித்ததை யையுச் மிகவும் பிரபலமான உபேய விநோதிவைக் கழிப்ப தையும்
ஸமுசித தரம்	{ தூ. ந. ம. ம. 3 த திருக் சுணங்கள்ள திரையுள்	{ அதிகத நிசரி த்வி கண்ட.	{ வேத பரதிதமாயுச் இரண்டு கண்டங்களை புடைமதாயும்
தனுக்க்யாபநம்	{ த்ர ரஸியக் காட்டு மாயு	{ ஷடபத அயம்	{ ஆறு பதங்களுடையதா யுமிருக்கிற இந்த த்வயமந்த்ரமானது
உபாயம்	{ உபாயத்தையு	{ ஏதாந் தச	{ ஆகிய இந்த பற்று அர்த தங்களுயும்
கர்தவ்யபாகம்	{ சேததவ் சசயயவேண்டிய தரண அத்வயபாகத் தையும்	{ மந்தாரம் த்ராயதே இதி	{ மனைஞ் செய்கிற உத்த மாதி காரியை கரப்பாற்றுகின்ற தென்று
மிதுநபர யம்	{ தூ. ந. ம. ம. 3 த திருக் விஷயிகர் ததநாநி கைக் கர்யத்தையும்	{ ஏவம் ப்ராஸித்தம்	{ இவ்வளவே ப்ராஸித்த மாயிரா தின்றது
ஸ்வமித்தவம்	{ எவ்வு சேஷிக்கத்தையு		

* * * கவயத்திலுள்ள ஷவ்வொரு சொல்லையும் திருவள்ளாடற்ற அந்த மருளிச் செய்திருந்தில். ஸ்ரீ 1, மத 2, நாராயண 3, சரணொ 4, பரணம் 5, ப்ரபத்யே 6, மீமதே 7, நாராயண 8, ஆய 9, நம: 10—என்று இடத்து சொற்கள் தவயத்தி லுள்ளதனால் ப்ரணமே ஷவ்வொன்றுக்கும் ஷவ்வொரு அந்தம கி பத்து அந்தங்களை யருளிச்செய்திருர் இந்த ச்லோகத்தில்

[தேந்நூல்] இது ஸ்ரீ சபதாத்தம் புருஷகாரத்வ மென்றபடி. ஸ்ரீ ௧, - ப்ராடணே" என்கிற தாதுவடியாகப் பிறத்த சொல்லாகையாலே சேதநர்களை எம் பெருமான ப்ராபித்தவர்களாகச் செய்வித்தலே தேந்நூதம் எனும் இது புருஷ காரத்வமாகத் தேறி நின்றது. ஸ்ரீ சபதத்திலிருந்து இது எங்கனே கிடைக்கிற தென்னில் ஸ்ரீ சபதத்திற்கு ஆறு வகையான வயத்தத்தினாலும்; சீபத்த; ச்ரமதே, ச்ருணேதி, ச்ரவயதி, ச்ருணேதி, ச்ருணேதி என்பன. இந்த ஆறு வயத் பத்த்களாலும் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் புருஷகாரத்வம் தேறும் ப்ரகருத்தத்தில் முத லிரண்டு வயத்தத்தினால் மாத்திரம் கொணர்வதும் போதும். பிற்பிற என்பதற் கர்மணி வயத்பததியில் எல்லாராலும் ஆச்சரியமாகப்பட்ட ஸ்ரீ நாராயண பொருள் படுகின்றது. எம்பெருமான் எங்கனாத் திருவள்ளம் என்றும்படி ஸ்ரீ செய்த நூ லேனுமென்கிற வேண்டுமிகை மூடல் சேதநர்களாலே ஆச்சரியமாகப்பட்டவன் என்ற தாயிற்று. இனி, ச்யதே மென்கிற கத்தரி வயத்பததியில் எம்பெருமானே இவன் ஆச்சரியியா நின்றனென்று பொருள்படுகின்றது. எல்லாச் சீதர்களான சீதநர்களை அங்கீகரிப்புகைக்காக எம்பெருமான் ம் மனநடுவன் என்றதாயிற்று ஆகவே ஸ்ரீ சபதத்தினால் புருஷகாரத்வம் சொல்லிற ருயிற்று.

[நீத்யயோகம்] ஸ்ரீ சபதத்தினாலே ஏறிக்கி க்கின்ற மது ௧ என்கிற வயத் தின் பொருள் இது 'எப்போதும் கடியிருந்தல்'. என்ன பொருளின் மதுபடி வத்திருப்பதாகக் கொள்க. இதனால், புருஷகார பூததயான நிராடிபயம் அச்வரண மான இந்நவநாடய சேர்த்தியும் எப்போது துண்டெனாது சொல்லும் தாயிற்று. அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு துண்டித்த வல்லவனான அச்வரணநாடய ஸ்வாதத்திர் யத்தையும் சேதநா செய்யும் குற்றங்களின் அளவிலொன்றையையும் காண்டு 'ஐயோ! என்னுதுமோ! என்கிற பாத்தலே அச்வரண விட்டு ஒரு வந்தடி செய்து துடி அகலமாட்டாளென்க.

[ஸமீகித குணஜாயம்] இது நாராயணபதத்தின் பொருளை விவரிக்கிற படி. நாராயணனைப் பதறுதப படி லே மொருவகையானது ஆகவகையம் நமர் பொரு குணமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதாகும். இவையாவதெல்லாம் எவ்வாறு உயர் ஸௌசீல்யம் ஸௌவ்யம் ஸுநாண்ட சக்தி ஆகிற இது திருமது நாககளை ப்ராபி வன் என்கிற பொருள் கொள்ளக் கூடவது ஏனெனில், ஆச்சீல்கை ருசியுடைய சேதநா அநாதிகாலமாகப் பண்ணின நாராதங்களைப் ப்ரகருத் சீராகக் கொண்டு இவ்வின் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டிருக்கை பெர்பெருமனுடைய ஸ்வாதத்திரிய மானது. உபதேசத்த லும் அழகாலும் வசீகரித்துக்கொரியக்கூடிய வல்ல புருஷகார பகதாமில தலைமடி தெதாழிந்த பிறகு, ஏற்றகணவெ இந்த வயத்தத்திற்

கீழ் அழங்கிக் கிடந்து இப்போது தலைமெடுக்குமவையான குணங்கள் இவை யாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அத்தமமாகக் கொள்ளப்பட வேணும்.

இக்குணங்களுக்கு இவ்விதத்தில் உபபோகம் என்னவெனில், ஆச்ரயிக்க வந்த சேதநன் தன் கோஷங்களை நோக்கி அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு எத்தனையம், நமது காரியம் செய்வனோ மா'... எனென்று தனம்பாமல் அபேசியம் செய்வென்று தேறிவிடுவதற்குறுப்பு எவையிதனாம். உபப விபூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு பிரகாசமான எவ்வாமித்வத்தைக் கண்டு சேதநன் தனது தாமதவையுடனாந் தித்து அகலாமைக்குறுப்பு, வெளிப்படும் அதிந்திரியன் [அதாவது, கண்ணுக்கு இவ்வகாதவன்] உறுப்பு பிச்சாயோமல் கண்ணுலே கண்டு ஆச்ரயிக்க வைக்கு உறுப்பு வெவல்பயம் உறுப்பு விவராதிகளை. போக்கிப் பராயண தன்னை உபகரிக்கவைக்கு உறுப்பு சூத்திரங்களை. ஆக இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்கள் நாராயண சபதார்த்தமாக இங்கு அருள நேதமென்றதாயிற்று.

[தருக்கியாபநம்] 'நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேன்' என்று மூலத்தில் இருந்ததாயும் திருவடிகளைச் சொன்னவனு திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமென்று கொள்ளக் கூடவது விகாரைத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்ன போதே பருஷகார புத்தவான பிராட்டிக்கு இருபட்டமாய் நாராயண பதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு பிரகாசமான திபயங்கள் விகாரணம் தெரிவிக்கப்பட்ட தாகுமன்றோ.

[உபாயம்] த்வயத்தில் முதல்தமான 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணே' என்ற வளவுக்கு இதுவரையில் அர்த்தம் சொல்லியபின்னு இனி இரண்டாவது பதமான 'பரணமென்பதற்கு அந்தமம் சொல்லுகிறது. இஷ்டத்தைப் பெறுவதற்கும் அந்ஷடத்தைத் தவிர்க்கவதற்கும் துன்பத்தை உண்டாக்க—என்பது பரண சபதார்த்தமென்று காட்டி னுராயிற்று.

[கர்த்தவ்யபாகம்] இது உபதேசமாகிற விபாபதத்தை நோக்கியருளிச் செய்கிறபடி. 'பரத்தே' என்றதற்கு 'அந்நேனென்று பொருள். 'ரணத்தருள் வேணுமென்று வாயினால்' அத்தந்தகாரிநே தேவா வாசிகமாகவும், வைகம்பபுதல் நமஸ்கரித்தல் முதலியவையாகிற வைகம்பபுதலாகவும் பற்றி னாலும் பலன் எடுத்துக் கக் குறைவில்லை. அந்நேன 'தத்வஜிந்நிந்த பூததே' என்று 'ஞானததாலே மோகடி மென்னையாலே துக்கு உதவியம். 'ரணத்தே' சொல்லிற் புகல் கடவதென்பது ஆசாயியாகவிய திருவடிகளே. 'பரணமென்பது ரணபதவத்தை இணைக்க யாகிற ஷ்டு அதவல்லவையே இவ்வாறு நாம் இதிலே கர்த்தவ்யமென்று காட்டின படி வாசித கர்த்தம் நமஸ்கரித்தே, ஆதலில் இதுவொரு பாகமானையாலே 'கர்த்தவ்ய பாகம்' என்றது.

ஆக இவ்வளவும முக்கியமாகத் திபயம் பணிக்கப்பட்ட தாயிற்று இனி உத்தர கண்டத்திற் சொன்னவையாகத் தெரிவதற்குரியபடி (அக) என்றிட்டுக் காட்டுகிறார்.

[பிரதிநயம் ப்ராபலா] பொதுவாகும் பிராட்டியுமாக இருவருமான சேர்த்தி யிலே அடிமை செய்கையைப் பார்த்திப்பதே உத்தரவாகியத்தின் திரண்ட பொருள். பூர்வவாக்யத்தை விவரிக்கும்போது ஸ்ரீசுத்தத்திராகக் காட்டின இரண்டு வ்யுத்தத்தி களுள் அர்த்தமும், மதுபடிக்கு அர்த்தமான ந்தயக்யாகமும் அப்படியே அநுஸந் திக்கத் தக்கது ஆகவே, ஸ்ரீமதே என்பதற்கு—பேரிய பிராட்டியாரோடே கூடி யிருக்குமவனுக்கு என்று பொருளாக. இரண்டின் இந்த யோகத்தை உதஸந் தித்ததானது இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அததந்த நிலைமைக் குத் தக்கபடி இவளிருக்கு கிருப்பது நிகழ்க்கிததும் கொள்ளவேண்டும். பூர்வ வாக்யத்தில் அநுஸந்தத்த ந்தயக்யாகம் பருஷம் உத்தயத்திற்காக. இப்போது உத்தரவாக்யத்தில் அநுஸந்தத்த ந்தயக்யாகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித் வேத அநுவாயம் எம்பெருமானுக்குப் போலவே பிராட்டிக்கு முண்டெனக்கக்காக. ஆகவே கைங்கர்யத்திற்கு உத்தேச்யம் கிதுனமே பெற்றதாயிற்று.

[ஸ்வாமித்தவம்] இது நாராயண பதார்த்தம். நாராயணத்வமாவது உப விபூதி நாதத்வமாகையாலே ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ளவனுக்கு என்றதானம். கைங் கர்ய பரகரணமாகையாலே இப்பொருள் தான் பொருந்தும். பிராததனை ஸ்வாமியே யன்றோ கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாயினான் அப் பத விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கரியம் ரஸிக்கமாட்டாதே.

[பார்த்தியம்] நாராயண பதத்தின் மேஷுவள சதுர்த்திவிபக்தியின் அர்த்த மிது. ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்திதாசித ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணக்கடவேனென்கிற பிரார்த்தனைமைக் காட்டுவதாம் சதுர்த்தி. சேஷக்ஷஸ் ஞாந கார்பமான உபாய பரீக்ரஹத்துககு அடுத்த டியாகப் ப்ராடதமான இந்த சதுர்த்தியானது, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பன்னா கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறபடி யைத் தெரிவக்கற்றென்னக்கைய உசிதம்.

[ப்ரபலாபிரோதி ப்ராபலா] நம: பதத்தின் பொருள் கூறுகிறபடியிது. நமச்சப்தமானது பொதுவாக அறங்க . மயகாரங்ககாக் கழிக்குமநாகையாலே திருமத்தத்தில் நடுவிலுள்ள நமஸ்ஸு போலே ஸ்வர விரோதி உபாய விரோதி புரண்ார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்ல தாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைக்கு அடுத்ததுள்ளதாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய ரஸத் துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விசயாதியாகும். அங்ஙனே நினைத்துப் பண்ணலாகாது. உதவந் முக விகாஸ ஜெரதாநாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணம் என்கிற ப்ரதிபத்தியே நடக்கக்கடவது. இதில், தான் போக்தா னன்கிற ப்ரதிபத்தியும் தன்னுடையது போகம் என்கிற ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுரணார்த்தமாகும். அந்த ப்ரதிபத்தியே [பண்ணமே] ப்ரபலதரவிரோதியென் கிறது. அதனுடைய ப்ராபலமானது கழிவு. அதனே நமஸ்ஸின் பொருள் என்ற தாயிற்று. ஆக இப் பத்து அர்த்தங்கள் த்வயத்திக்கல் அநுஸந்தேயமென்று காட்டி யருளினாராயிற்று.

நவரத்தம் என்கிற ஸ்தானத்திலே கந்தரத்தாந் எனப்பது சிவருடைய பாடம். ஆக இந்த அர்த்தங்களை [மந்தம தராயண] மனனம் பண்ணுகிற பக்த வர்க்குத்தான சபத சக்தி. ஆக அர்த்த சக்தியாலும் அக்கின்றது இந்த மந்தரரத்தம். 'அதிகதநிகம' என்பதே மூலக்ஷேரங்கள் ஆதரித்த பாடம். கடவல்லியாகிற நிகமத்தில் [வேதபாகத்தில்] ஓதுபட்டுள்ளது இந்த மந்தர மென்றபடி. 'அதிகதநிகம' என்பது சிவருடைய பாடம்.

[உடம்பம். இதில் முதல் பதத்தை மூலம், நாராயண, சரணென என மூன்று பதமாகப் பிரித்து மீதிநாராயண, சரணென என இரண்டு பதமாகப் பிரித்தும். சிலர் விபாகியானப்பது அஸம்பிரதாயமென்று கூட்டுதற்காக 'ஷட்பதம்' என்று பதவங்கடையடைக காட்டி ஓராயிற்று. (5)

ईशाना उगतामधीशदयिता नित्यानपाया श्रियं

संश्रित्याश्रयणोचितायिलगुणस्याग्री हरेराश्रये ।

इष्टोपायतया श्रिया च सहितायान्मेश्वरायार्थये

कर्तुं दास्यमशेषमप्रतिहन निन्यं स्वहं निर्ममः ॥ ६ ॥

சகாதாம் ஐகதாயநீசதயிதம நித்யாநபாயாந் ச்ரீபம்
மமம் நித்யாசரயணோசிகாரில குணையாங்கரீ ஹரோச்யே,
இஷ்டோபாயதயா ச்ரீயா ச ஸஹிதாயாத்மேசுவராயர்த்தயே
கர்த்தும தாஸ்யமஅஷேமபரிதநம் நித்யம் நிர்மம:

(6)

ஐகதாம் ஸகாதாம்	{ உலகங்களுக்குத் தலைவியாம்	ச்ரீபாசஸஹிதாய	{ பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருந்துள்ள ஸரீவ.
அதீச தயிதம	{ ஸரீலேசன் அல்லது உரண வல்லபையாம்	ஐதமேசுவராய	{ சேஷ்யான தாராயண னுக்கு
நித்யாத நாராயண	{ ஒன்று சேர்ந்து விடாதுமே மனதளாமலிருக்கின்ற	நித்யம் அஹம்	{ கைங்கரியத்தில் களைமான மமகாரம் சிறிதுமில்லாத அடிமையன்
ச்ரீயா	{ உபேச பிராட்டியானை		
ஸஹிதயா	{ உருஷகாராக உத்தி	அசேஷம்	{ ஸகல வித கைங்கரியத் தையுட்க
அதீசய. ஐஷ்டீய	{ சரணவரணத்திற்குப் பாய் காவல் வகல் குணங்களை	தாஸ்யம்	
அக்ஷயணம்	{ பரவைய	அபராதஹதம்	{ இடைபுறின்றி
ஹரே:	{ எவ்வுபேசமரணமைய	நித்யம்	{ இடைவீடின்றி
அஹக்ரீ	{ திருவடிகளை	கர்த்தும்	{ செயலும் பொருட்டு
இஷ்ட	{ இஷ்ட விரதமாகப் பற்று		
ம. நாய	{ கின்றான். ஆகவே		
தயா ஆசை	{ கண்டாரத்தக்கை அரு	அர்த்தயே	{ பரார்த்தக்கிறேன் (இது உத்தா கண்டாரத்தத்தை அருளத்தித்தபடி)
	{ ஸத்தித்தபடி.)		

இந்த சலோகமுடைய தன்மத்தின் விவரணமாகவே அமைந்தது. கீழ்ச்லோகம் பதார்த்த விவரணையில் நோக்காகச் சென்றது. இந்த ச்லோகம் வாக்பார்த்த பரிதிபாத்தமாய்ச் செல்லாதின்றது. இரண்டு கண்டங்களைக் இருக்கின்ற இந்த

[illegible][illegible]

நித்யாநபாயாம் என்கிற மூன் ஈவது விசேஷணத்தி னுள், எட்டு நம்புகிற ஆசிர
யிப்பதற்கு 'நிதியொன்றே வேண்டுவது, நாலம் பங்கு சேவ ன் டா னொ ருது ம' எ
படுகிறது. பிராட்டி எம்போதும் உபெருமாட்டிந் கூடி யொ ருத்த சி ரு, னாண்ட
தெரிந்து கொள்ளுமளவில், 'பருஷகாரம்' எரவ் னொ ருந்ருகய்ரு, குடகாரம்
பார்த்து ஆசிரயிக்கவேணும்' என்று ஸமயபா சினைக (வே நா டு டு க ல்) எ ருது
தெரிந்துகொண்டதாசுமன்றோ,

சரியம் அமச்சீர்திய என்னாகலாலே ரொட்டி வைப்ப புருஷகாரராய். அந்த உயர்வாய் பெருமானை உபாசகமாகப் புற்ற லேஷனுமாய் உற்ற நியதி கூர். நன்றாக, பம்பேக மாணுனைய நாடாபணத்தவந்தயுத்தமான ஸ்வபாஸிக உம் நததருத்தி உத்திநது. கொண்டு அவனை ஆசிரயிக்கிற ஆந்த சேதநனுக்கு இவனே உபுஷகாரமாக முன்னிடவேண்டிய உவசியம் என்ன? எவ்விட; துள்ளிந்த ஜலத்திடி கிசுடக் கொடிதான் நெருப்பு கிளர்நுமாலாலே வளகிழை உவ்விருத்தான உத்திநுமனது திலே, சேதநன் அளவுகடந்து ண்ணரின அடர்தமடிய உத்திநுமாய் பிறந்து முன்னிடே; அவ்வனே சீதறம் பிறத்தால் அவ்வ உத்திநுது உபுஷகார ஆசிரய டிக்காக. தன்னுனைய உபதேசாதினாலே அச்சிபுருஷகார உத்திநுமைய யுண்டாக்குபவன் இவன். ஆகவே ஸம்பந்தஜாநா முன்னுய்ய உத்திநு அத்த மத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுவது அவசியமாய்.

தண்ணையன்றோ மாமென்று சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஏகசப்தம் ஸ்தாந்ரமானத்தாலே அவதாரணப் பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தால் ஸ்ரஜ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. ப்ரபத்தியின் அநுபாயத்வம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிற தென்றபடி. அந்வயவ்யதிசேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கலாமோ வென்னில், சரணவரணமான பிறகு இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் அவனாலே யானாப்போலே அதற்கு முன்னம் நேருகின்ற சரண வரணத்தானும் அவனாலேயுண்டாமது என்பதே ப்ரமார்த்தம். ஆகவே சரண வரணம் உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரனுடைய கார்யமேயொழிய உபாயமன்றென்க.

[சூத்திர:] இது எந்த பதத்தினுடைய அர்த்தமென்னிட்: ஸ்ரஜ என்கிற கிரையயினாலே ஆசுஷ்ப்தமாக த்வம் என்கிற கர்த்தா கிடைத்துத்தீர வேணுமே; அதன் விசேஷாத்தமிது. உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூப விருத்தங்களென்றும் துஷ்கரங்களென்றும் நினைத்து மிகவும் அவஸந்தனுவிருக்கிற நீ என்றபடி. “மாம் ஏகம்—அவஸாயம் குரு” என்கிறவினை வடமொழி மரியாதையின்படி நேரே அந்வயிக்க மாட்டாவாகையாலே, மாரேகம் ப்ரதி, அல்லது மாரேக முத்தீர்ய அவஸாயம் குரு என்று கொள்வது. அவஸாயமானது அந்வயஸாயம். ஸ்ரஜ என்பதற்கு புத்திபண்ணு என்று அர்த்தம். ‘ஸ்ரஜ கதௌ’ என்று தாது பாடமாகையாலே ஸ்ரஜகாதுவுக்கு கதி அர்த்தமாகி ‘கத்யர்த்தா; புத்த்யர்த்தா;’ என்கிற நியாயத் தாலே அத்யவஸாயம் செய் என்றபடி. மாரேகம் சரணம் ஸ்ரஜ—சர்ணையே உபாய மாக நெஞ்சிற் கொள்க என்றதாயிற்று. கசிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையி னாலுய* என்கிறபடியே மனோவாக்காயங்கள் மூன்றினாலுமுண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசிகமும் காயிகமும் இந்த ஸவிகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச் செய்தேயும் க்ஷுத்ராநதி யோகி மென்கையாலே அவையிரண் டையுமொழிய மாதஸமான அதுஷ்டான மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது.

இனி உத்தரார்த்தத்தினாலே சரமஸுலோகத்திலுத்தரார்த்தத்தின் கருத்தை யருளிச் செய்கிறார். [அகில ஜ்ஞாநாதீ பூர்ணே ந்யாயி] ஸர்வஜ்ஞனாய ஸர்வசக்தி யாய் ப்ராப்தனான நான் என்றபடி. அல்லாத குணங்களெல்லாக் கிடக்க இந்த குண விசேஷங்களை இந்த அஹம் சப்தம் காட்டுகிற தென்பாணென் என்னில்; இந்த சேதநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பண்ணு மளவில் இவன் இதற்கு முன்னே நின்ற நிலையையும் மேல் போகத்தக்க வழியை யும் அறிவதற்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் வேண்டியவை ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வங்கள். காரியம் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக வன்றிக்கே தன் பேறுகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக் கிடானது ப்ராப்த சேஷித்வம். ஆகவே இம்முன்று குணவிசேஷங்களுக்கே இங்கு ஔசித்யமுண்டென்று உணர்க. “க்ஷுத்ராநதி” என்றவிடத்தில் ஆதிசயத்தாலே கத்தியையும் ப்ராப்தியையும் கொள்க.

[ஓவம் வ்யவஸாயபுகதம் த்வம்] உன் காரியங்களை யறிவைக்குத் தக்க குண மில்லாதவனாய், அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டுக் கொள் குணங்களு சத்தியமில்லாத

வனாய், சக்தியுண்டானாலும் ஸ்வரகூணைப் ப்ராப்தியற்றவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு எண்ணியே உபாயமாகப் பற்றுக்கையாகிற அது பவஸாயத்தோடு கூடியிருக்கிறவன்னை என்றபடி.

[முதப்பிரப்திபந்தங்களை விஹிதம் குர்வாம்] * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * இஷ்டவிரோதமாயும் அநிஷ்டஹேதுவாயும்ருக்குமது பாபம். மோக்ஷபரகரணமாகையாலே எம்பெருமானை யடைவதற்கு விரோதிகள் எவையோ அவையே இஷ்டவிரோதிகள். ஆகவே, நீ என்னை யடைவதற்கு விரோதிகளென்று எந்தெந்த பாபங்களில் நின்றும் அஞ்சக்குமோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும் உன்னை விடுவிக்கிறேனென்க.

[கசம் பாக்குத:] ஸ்வரூப விருத்தங்களும் அபாய பஹுளங்களுமான உபாயந்தரங்களை விடச் சொன்னதனாலும், ஸ்வரூபாநுசூழும் நிரபாயமுமான ஸித்தஸாதனத்தை ஸவிகரிக்கச் சொன்னதனாலும் இனி சோகநிமித்தமில்லாமையாலே சோகப்படாதே கொள் என்று சுரக்கையாலே கண்களைத் தடவித் கொடுத்தபடி.

ப்ரதிபந்தக நிவருத்திபூர்வமான பகவத்ப்ராப்தியே பவனாயிருக்க, இங்கு பகவத்ப்ராப்தியைச் சொல்லாதே ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தனத்தை மாதிரி மூலத்தில் சொன்னது என்னென்னிட; ஸகல ப்ரதிபந்தங்களும் தொலைந்தவாறே ஸ்வரூபாநுபத்தியான பகவத்ப்ராப்தியானது தன்னையையே ஸித்திக்குமதாகையாலே தனியிடச் சொல்லவேண்டாவென்று பகவத்ப்ராப்தம். ... 7

निविचल्य स्वदधीनतां मयि सदा कर्माधुपायान् हरे

कर्तुं लक्ष्म्यमपि प्रपद्यमानं सीदामि दुःखाकुलः ।

एतज्ज्ञानमुपेयुषो मम पुनस्तथापराधश्चयं

कर्तासीति ह्योऽस्मि ते तु चरमं वाक्यं स्मरन् सारथे ॥ ८ ॥

நீத்தவ தவதீந்தாம் மயி ஸதா கர்மாதுபாயாந் ஹரே!

கர்த்தும் லக்ஷ்மியைப் ப்ரபத்தமானம் சீதாம் துஃகாகுலஃ,

ஏதஜ்ஞானமுபேயுஷோ மம புநஸ்ததாபராதஷ்சயம்

கர்த்தாஸீதி த்ருடோஸம் தே து சரமம் வாக்க்யம் ஸ்மரந் சாரதே.

(8)

ஹே ஹரே !

எம்பெருமானே !

மயி ஸதா தவதி | அடியென் னப்போதும்
அதீந்தாம் நிதி | தேவசீருக்கே அநீனமான
சித்ய | ஸ்வரூப வந்தித் ப்ரக்
| ருத்திகளை யுடையவ
| னென்பதை நிச்சயித்து

கர்மாதி உபா | ஒருமவோகம் முதலிய உபா
யாத் | யங்களை

கர்த்தும் செய்வதற்கும்

தயக்தும் அபி விடுவதற்கும்

ப்ரபத்தும் ப்ராப்தி பான் னுவதற்கும்

அதஸம் அஸமாசித்தஸம்

துஃகாகுலஃ | மிகவும் துக்கப்படா
ஸ்தோமி | நித்தேயம் ;

ஸாரதே: தே

{ பாத்தவாரதியாய் நிறை
தேவசீருடைய

சரமம் வாக்க்யம்

{ கடைசியான வாக்க்யத்தை

ஸ்மரந்

{ ஸ்மரித்தவனாய்க்கொண்டு

ஏதத் ஜ்ஞாநம்

{ பகவானே உபாயமென்று

உபேயுஷ: மம

{ துணரித்திருக்கையாகிற

{ இந்த அத்யவஸாயத்

{ வைப் பெற்றிருக்கு மடி

{ யேனுக்கு

ஸகல அபராத

{ ஸகல பாப நிவருத்தியை

ஷயம் கர்தி

{ யும் தேவசீரே பண்ணித்தர

தாஸி இதி

{ வஸ்சீரென்று கொண்டு

த்ருடா ஆஸ்மி

{ நுக்கமற்று நீர்ப்ராப்தியேருக்

{ கின்றேன்.

கீழ் ச்லோகத்தில் சரமச்லோகார்த்தத்தை விவரித்துத் தலைக்கட்டிற்றே யாகிலும், (118 443) என்னைக்குறுப்பான சோகநிமித்தத்தையும் அதனுடைய நிவ்ருத்திப் பரகார்த்தையும் காட்டா நின்றுகொண்டு, இந்த தேஹ ஸம்பந்தம் கழியு மளவும் தமக்கு நிப்பரத்வாநுஸந்தானம் குறையற்றிருக்கிறபடியை உபபாதித்துக் கொண்டு இந்த ச்லோகத்தோடே இப்பரந்தத்தை நிமித்தஞாகிராயிற்று.

இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே சோகநிமித்தத்தை உபபாதிக்கிறார். [ஹே ஹ: 118 443! 118 443 த்வந்த்யம் ஸநா நிந்த்ய] என்னுடைய அத்யந்த பரதந்தியமாகிற நீஷக் ருஷ்ட ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்து என்றபடி. சாஸ்தரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மயோகாதிகளான உபாயாந்தரங்களை விடுகைக்கு ஹேது— அவற்றையற்றைக் கும் அநுஷ்டிக்கைக்குமிடான ஜ்ஞான சக்திகளில்லாமையே மாதிரியேயன்று; எம்பெருமானுக்கு அத்யந்தம் பரதந்தியப்பட்டிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சோக தென்னுமதுவே முக்யஹேதுவென்று ஸத்ஸம்பந்தாய ஸத்தாந்தமாகையாலே அது இங்கு முந்துறமுன்னம் காட்டப்படுகிறது. ஸ்வரூபணத்தில் ஸ்வப்ரயத்த நற்றத்தையும் ஸஹியாத ஸ்வரூபத்தை உள்வடி அறியப் பெருதவர்களுக்கே கர்மயோகாதிகள் உபாயமாயிருக்கும். ஸ்வரூப யாதாத்மிய ஜ்ஞானமுடையவர் களுக்கு அவை அபாயமாயேயிருக்கும். அத்யந்த பரதந்தியமாகிற ஸ்வரூபத் துக்கு ஸ்வப்ரயத்தரூபமான அவை நாசகமாதமன்றே.

நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் “நெறிகாட்டி நீக்குதியோ நிற்பால்” என்றருளிச் செய்த பாசரம் இங்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயம். இப்பாசரத்தின் பொருள் கேள்வி. நெறி யென்றால் வழி; வழியாவது உபாயம். சரமச்லோகத் துக்குக் கீழே விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாதநாதரங்களை இங்கு நெறியென் றது. எம்பெருமான் யாரையநுகர்வறிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானே அவர்களை நோக்கி “நீங்கள் எவ்விதமான அபேச்சலும் படவேண்டா; என்னையே தஞ்சமாக வறுதிகொண்டு மார்னிலே கைவைத்து உறங்குங்கள்” என்பன். எவர்களைக் கைவிட நினைக்கிறானே அவர்களுக்கு அருக்தொழில்களை அளவில்லாதபடி விதித்து “இவற்றைச் செவ்வனே செய்து பேறுபெறுங்கள்” என்பன்; ஆகவே நெறி காட்டுகை யென்பதும் நீக்குகையென்பதும் பர்பாயம். நெறியைக் காட்டுகையாவது—“இது கர்மயோகம், இது பக்த்யோகம், இவற்றுள் எது உமக்கு ஸாத்யமோ அதனை யநுஷ்டிக்கக் கடவீர்” என்று சொல்லித் தான் உதாரணமாக. [நெறிகாட்டி நிற்பால் நீக்குதியோ?] உன்னைப்பொழிய வேறொருபாயத்தைக் காட்டி உன் பக்கவில் நின்றுப் பண்ணி அகற்றப் பார்க்கிறாயோவென்று ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட் கிறபடி. ஆக இப்பாசரத்தால், உபாயாந்தரங்களில் அந்வயிக்கை எம்பெருமான் பக்கவில் நின்று அகல்வதற்குறுப்பு என்று தேறி நின்றது.

[கர்மாத்யுபாயாத் கீர்த்தம் அநஹம்] கீழே விவரித்தபடி. ஸ்வரூப விருத்தமானை யாலும் துஷ்கரமானையாலும் துக்கபறமாயமானையாலும் தேரே பல ஸாதனமல்லா மையாலும் ஸாபேஷமாயானையாலும் விளம்பித்துப் பலவந்தரக் கூடியவையானையாலும் தெடுதான் ஸாதிக்கவேண்டுமையாலும் பலவானையாலும் இவற்றையநுஷ்டிக்க அஸமர்த்தனாய்.

[நயத்தமயி அதஸம்] வர்ணாச்சரமே சிதங்களாய் அபிமத பலஸாதனங்களா யிருக்கையாலே சாஸ்திரவிறிதங்களானவிவற்றை விடவும் மாட்டாதவனாய், விட மாட்டாமைக்கு நேறது ப்ரத்யவாயபிதி.

[பிரபத்தமயி அதஸம்] ஸ்வரூபாநுரூபத்வம், ஸுகரூபத்வம், நிரபாயத்வம், எதேதத்வம், ஸ்வத பலஸாதநத்வம், நிரபேஷத்வம், அவிளம்பித பலப்ரதத்வம், எகத்வம் முதலானவற்றாலே ஸுகராமரோநின்ற உபாயமானது சோகநிவ்ருத்திக் காகச் சொல்லப்பட்டிருத்தாலும் அதற்கு அங்கமாக விதிக்கப்பட்ட ஸர்வதர்ம த்வமும் செய்ப்பொகாமையாலும் ஆர்த்தியில்லாமையாலும் ஆகிஞ்சந்யமில்லாமையாலும் மறநாஸிவஸாபில்லாமையாலும் ஸர்வதர்மந்யாகத்தை அங்கமாகவுடைய ப்ரபத்தியையயும் செய்ய அஸமர்த்தனாயிருக்கின்ற நான். [திக்காபுல: ஸீதாமி] சோகா விஷ்டனாய்க்கொண்டு தளராதின்றேன்.

ஆக இவ்வளவாலே சோக நிமித்தத்தைச் சொல்லி, மேலே சோகநிவ்ருத்தி நேறது சொல்லுகிறது.

[ஸாரதே: தே சரமம் ஷாக்யம் ஸமாத் ஸந், ஏதத் துஞாதம் உபேயுஷே: மா ஸ்வப ரதாடியம் கர்த்தாஸீத் த்ருடோஸ்மி] வாதஸல்யாதிசயத்தினால் பார்த்ததன் தன் தேர் முன் நின்ற பரமப்தனான உன்னுடைய உஸ்வதர்மாநித்யாதி சரமச்சுலோகார்த தத்தை அநுஸந்தியா நின்றவனாய்க் கொண்டு, இதில் பூர்வார்த்தத்தில் சொன்ன பகஸதேக உபாயத்வந்யஸாயத்தை உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே அடைந் துள்ள அஜ்ஞனும் அசக்தனுமான எனக்கு அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களாகிற ஸகல பாபங்களினுடையவும் விநாசத்தைப் பண்ணியருள வல்லவென்று தேறியிராநின்றே னென்கை. த்ருடோஸ்மி என்றது அவஸாதம் நீங்கி தீர்ப்பரனாயிரா நின்றேனென்றடி.

இதில் பூர்வார்த்தத்தில் ஸீதாமி என்றும், உத்தரார்த்தத்தில் த்ருடோஸ்மி யென்றும் சொன்னவிவற்றால் = தன்னை நோக்குமளவில் அவஸாதமும் எம்பெருமா னுடைய திருச்சுணங்களை நோக்குமளவில் தந்நிவ்ருத்திபூர்வகமான தீர்ப்பரத்வாநு ஸந்தானமும் இவ்வதிகாரிக்கு யாவஜ்ஜீவம் அநுவர்த்திக்குமென்று காட்டப்பட்ட தாயிற்று.

(8)

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ கங்குலீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரயர் இயற்றிய
அஷ்டச்லோகீ விபாக்கியானம்
முற்றுப்பெற்றது.